

Kanhea

Kauhea ja merkillinen

Uni,

joka näytettiin
yhdeksän vuotiaalle tyttärelle
Stautalammin pitäjässä
Gilda Karolina Utriaiselle.

Kolmas painos

Tampereen
kaupunginkirjasto

1.426 A HN

20:-

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto

Tampereella 1903.

Mat Julin'in kustannusliite ja kirjakauppa.

Hinta 20 penniä.

Ei Hult.

Öfilause.

Rakas lukija! Tässä lasketaan sinun käteesi nyt merkittävä näky, joka yhdeksän vuotiaalle tyttärelle näytettiin Rautalammin pitäjässä. Tämä näky on merkittävä sentähden, että Jumala niin heikon välikappaleen, kuin yhdeksän vuotiaan lapsen kautta tahtoi muistuttaa ja herättää ihmisiä aikansa valmistamaan ja etsimään tulevaisen elämän etua. Sentähden lasketaan tämä nyt painettuna saarnaamaan Suomen kansalle, siinä toivossa, että se edes jonkun piston saisi suruttomien sydämiin, että hän kääntyisi ja parannuksen tekisi. Vieläpä on tämä sangen terveellinen heikoille ja uneliaisille uskovaisillekin, kehoittamaan heitä valmistautuuteen ja ahkeruuteen elämän tien matkalla.

Tämä näky on jo paljon kulkenut käsikirjoituksissa ja vihdoin oli se saapunut herra Chr. Sv. B., — luultavasti unennäkiän emakätinen kirjoitus — joka sitten sen lähetti minulle puhdistettavaksi niistä kirjoitus- ja kielivirheistä, joita siinä löytyi.

Paavolasta 18 p. Marrask. 1880.

J. M.

N ä k y.

Oleskani yhdeksän vuotiaana alkoi Jumala ennättävän armonsa kautta minusja työtä tekemään ja sai vihdoin sen tunnon, että olin jo kasteeni liiton rikkonut ja ylitsikäynyt Jumalan vanhurskaan ja pyhän lain. Ja koska Jumala uhkaa kaikkia lakinsa rikkojia vanhurskaan vihanja iankaikkisella rangaistuksella, niin saattoi se minusja surkian lewottomuuden. Jumalan vihan tuomio pauhasi raskaana omallatunnollani, enkä tiennyt silloin, jos auttajaa missään löytyisi, joka voisi lepyttää Isän vihan. Tästä seurasi surkia huuto ja alinomainen walitus. Ihmiset tahtoivat kyllä lohduttaa minua, osotamalla Kristuksen tykö, jonka kautta Isän wiha on lepytetty. Tähän en minä hirtwennyt silloin luottaa, sillä se näytti kokonaan mahdottomaltajellaisena omistaa Jumalan armo.

Näin kului sitten kaksi viikkoa tässä sano-

mattoman surkiasa tilassa, saamatta unta ja vähintäkään lohdutusta, jolloin hyyneleet oli paras ravintoni. Viikoin väsyin minä ja nu-
 kuin tuntemattomaan uneen, jota kesti aamusta
 iltaan asti. Tässä unessa jouduin minä yhdelle
 tuntemattomalle paikalle, jossa oli kaksi tietä,
 toinen kutsuttiin „elämän tieksi“ ja toinen „kuo-
 leman tieksi“. Elämän tie kulki vastamaata
 päin ja oli hyvin ahdas, täytetty syvillä hau-
 doilla, pauloilla ja verkoilla, werta janoowai-
 filla pedoilla, myrkyllisillä käärmeillä, jotka kaikki
 wätjyi niiden henkeä, jotka waelšiwat elämän
 tietä. Se oli myös täytetty ohdakkeilla ja orjan-
 tappuroilla; usein myös pimitetty murheen pil-
 wiltä. Tien suussa oli ahdas portti, joka kut-
 suttiin „Emanuel“, ja sen² portin² kautta piti
 matkustawaisten tulla tielle, jota heidän tuli sit-
 ten käydä sota-aseilla ja lampuilla warustettuina.
 Mutta niillä, jotka tulivat tielle ahtaan portin
 siwutse, ei ollut sota-aseita eikä lamppua, jonka
 tähden eiwät myös woineet wälttää niitä monia
 waroja, waan joutuivat petojen saaliiksi, mur-
 hattiin käärmeiltä ja saivat surkian lopun, kuo-
 leman ja haawat.

Toisen tien näin minä oleman myötäisen ja lewiän, suloisen lihan mielelle. Tällä tiellä kulki paljon kansaa iloten ja hypäten. Sivätkä nämät sokeat Natamin lapset nähneet sitä palawaa pätsiä, joka paloi tämän tien alla, sillä se oli peitetty kummallisella kalwolla, ettei matkamiehet näkisi sitä waaraa. Ja koska he joutuivat keskelle pätjin kohta, putojivat he sinne, josta kuului itkua ja surkea huuto, perkeleen kauheaa kiljumista ja käärmeiden sähina, Tästä hämmästyin minä, seisahduin ja wapisin. Silloin kuulin takanani hiljaisen ja suloisen äänen, joka sanoi: „Tulkaat tänne kaikki kuin työtä teette ja olette rasautetut, minä tahdon teitä wirwoittaa“. Minä käännyn katsomaan sitä ääntä joka niin suloiselta tuntui, että olisi luultu kallionkin murtuwan. Minä läksin kulkemaan sitä ääntä kohti ja niin tulin sille ahtaalle portille. Portti oli kiinni, minä rupejin kolkuttamaan sen päälle, waan en kuullut wastausta. Minä kolkutin aina siihen asti, että wihdoin awattiin portti. Sisälle päästyäni näin minä Emanuelin täynnänsä armoa ja totuutta, joka minun alasti riisui omista terjäläisyyksistäni

ja puki minun uusiin vaatteisiin, antoi vielä lampun ja sota-aseet. Sitten läksin Hänen neuvonsa mukaan kiireesti käymään, saamatta niitä tavaroita, jotka minulle luvattiin.

Näin tulin minä yht'äkkiä semmoiselle paikalle jossa oli juo. Tämä juon yhdellä puolen oli järvi, joka paloi tulesta ja tulikiwestä; toisella puolen taas oli jyrkkä ja korkea muuri, jonka ylitse näytti olevan mahdoton päästä. Tuo järvi oli se sama, jonka näin laivealla tiellä, johonka sen tien matkustajat putosivat. Ja nyt näin minä ne onnettomat sielut siellä piinan sijassa, jotka näyttivät hirmuisilta. He korvennettiin hirmuisesti helvetin liekissä. Minä näin siellä huorintekijät makaavan tulisten hiilten päällä, kiehuvilla rautakahleilla sidottuina matojen ja käärmeiden keskellä. Minä näin juomarein ja syömärein, kuinka he siellä makasivat kauhean tulen liekin keskellä ja täytyi niellä tulta ja tulikiiven liekkiä ja puristaa tulesta kiehuvaa piharia korventuneilla käsillänsä. Heidän juustansa kiehui kauhea tulen liekki ja he huusivat surkeasti, että jos ainoatakaan löntyisi, joka voisi yhden ainoankaan vesipisaran antaa, joka jääh-

dyttäisi helvetin tuskassa kuumentunutta fieltä. Väliin huusivat he: „minä janoon,“ ja tärisivät. Minä näin tanssaajat ja turhuuden juoksijat, kuinka perkeleet heitä ajoivat ympäri tulijessa järnessä, niin että heidän täytyi tiukka weristä hieää. Se huusivat surkeasti siinä waiwasja ja sanoivat: „eikö tukaan woi armahtaa minun päälleni, woi! — woi! — Jos saisin takaisin yhden ainoan armohetken, jos saisin yhdenkään hengenwedon sitä kallista aikaa, niin totta kättäisin sen paremmin! Woi! woi! että niin halpaa pidin armon ajan!“ Näin he huusivat, waan turhaa oli heidän huutonsa. Näin waan juuren joukon perkeleitä, jotka aina toivat uusia onnettomia sieluja ja tulifilla rautawitsjoilla nlyyttiwät käärmeitä puremaan niitä. Näin hempeitä, koreoita ja nlypeitä kunnian pyhtäjiä ja pettäjiä, kuinka he siellä saivat kauheaa pilkkaa ja häwäistystä kärkeä. Perkeleet pitämät heitä astinlautanansa. Warkaat ja pettäjät, jotka lähimmäisensä omaisuutta olivat itselleen anastaneet, saivat kanta nyt sylissään tulifia ja purewaisia käärmeitä. Minä näin murhaajain ja wainoojain siellä murhattawan pahoilta hengiltä

ijankaikeudessa Jumalan vanhurskaan vihan tulleessa. Minä näin kiroilijat, kielilakkarit, panettelijat ja walapattoiset, kuinka kauhiasti helmetin tullesta kormennettu kieli heidän suussansa täristi ja hampaat olivat sulaneet liekin kuumuudesta.

Näitä katsoessani hämmästyin minä kauheasti, kun en vielä tiennyt mihin minä matkustan päästä. Allani oli wetelä suo ja jota enempi aikaa seisoin, sitä lyhemmälle wajojin ja olisin viimein kotonansa hukkunut, jos ei olisi ollut jotakin keinoa, johonka nojasin. Minun tyköni tuli yksi mies joka sanoi: „Mitä olet niin surkealla mielellä?“ Tähän vastasin: „Niin kuin minä hukun tähän suohon, eikä ole sitä, joka minua auttaisi“. Sitten kysyin minä siltä mieheltä, jos hän tietäisi mihin minun paeta pitää, sillä minä en näe kuin yhdellä puolen sangen korkean wuoren, jonka yli ei nousta voi ja toisella puolen palawan järwen. Mies osotti minua yhtä liekkiä kohti ja sanoi: „etkö näe tuota kaitaista tietä kulkewan liekin läwitse; sitä täytyy sinun käydä, jos mieli paeta tulewaista wihaa?“ Vielä sanoi hän: „Mitä olet niin

hämmästynyt ja miksi rupeisit epäilemään, jentähden olet sinä pudonnut suohon? Miksi et seurannut sitä neuvoa, jonka tien päässä kuulit, vaan uskoit enemmän omaa järkeäsi kuin armon-tunnon todistusta ja sitä ijanlakkista totuuden sanaa? Järki näytti sinulle mahdottomalta mennä tuon liekin lävitse, etkä asettanut Jumalan armollisuutta ymmärrykseksi filmän eteen, vaan luulit hänen armonsa jo puuttuvan“.

Sitte katsoin minä wuoreen päin pelwolla ja nähtyäni sen julmuuden ymmärsin minä, ettei ollut muuta keinoa, kuin seurata miehen neuvoa. Tällä wuorella tahdottiin merkitä Jumalan lakia. Niinkuin se näytti mahdottomalta nousta tämän wuoren päälle, niin on myös mahdotoin lain löitten kautta autuaaksi tulla, sillä laki on hengellinen ja waatii täyttä kuullaisuutta, mutta me olemme lihalliset, jonka tähden laki ei voi tuoda rauhaa omalle tunnolle; se saattaa vaan kirouksen ja tuomion. Vainoastaan Kristuksessa saadaan rauha, joka on pysyväinen.

Wuoren rinnassa näin minä myös kirjoituksen: „kirottu olkoon jokinainen, joka ei

lain sanoja täytä, että hän niiden jälkeen tekisi“.

Sitten käski mies minun käymään; jo koska minä katsoin liekkiä päälle, joka edessäni oli, wappi minä vieläkin enkä nähnyt sillä silmäni oli huijonneet, jonka tähden minä putosin uudestaan suohon. Sitte mies tuli uudestaan minun tyköni ja sanoi: „mitä sinä pelkää! Luuletko Kristuksen kuolleeksi, että helvetin kita saa sinun elämästäni niellä?“ Hän autti minun jälleen ylös suosta ja käski minun ottaa askeleistani waaria; mutta kun näytti mahdottomalta omin voimin waeltaa, tartuin minä hänestä kiinni ja pidin niin kauwan, että hän otti minun käsiwarrelleen ja sillei nojata, kuten ainakin lapsen, rintansa vasten ja koko painollani heittäntyä käsiwarrellensa. Kinnassansa näin minä olewan haawan, joka oli vielä auki, josta hän sanoi minulle: „tämän olen saanut sinun tähtesi, ryöstäjäsi sinua perkeleen kynsistä“. Hän kanto fitten minua sylissänsä sitä kaitaista tietä, joka näytti niin kaitaiselta kuin lanca ja se oli palawan liekkiä päällä ja liekki löi ympäri langan. Minä ihmettelin, että mitkä ei tämä lanca pala;

sanoi hän minulle: „se on werestä ferran tuoreeksi tehty, jonka tähden ei se voi katteta“.

Tämä tuli kutsuttiin uskon tuleksi.

Minä katsoin taas suolle päin ja näin kuinka moni wajoji siihen, kun eivät pysyneet sillä laiballa tiellä. Suossa saastutin minäkin ne walkeat waatteet, jotka tien alkupäässä sain; mutta käytyäni tämän liekin läwitse, kirjastui minun puvuni jälleen; joka merkitsee sitä, että sydän ja sielu kirjastetaan eläwällä armon tunnolla niin paljon kuin hän tykenee uslossa korjaamaan weren pisaroita. Tämän jälkeen ilmes-
tyin minä semmoiselle paikalle, jossa oli korkearwoinen tuomioistuin ja näkyi myös sanomattoman suuri ja ihana kaupunki, ja toisaalta päin näkyi sama tulinen järwi, josta jo on puhuttu.

Sitten näin minä kaupungista tulewan saman miehen, joka minua tiellä kuljetti suuressa loistossa ja kunniasssa, monen tuhan kiiltäwäisen enkelin kanssa, ja Hän istui tuomioistuimella. Kun sitten yksi enkeli puhalsi suureen pasuunaan, näin minä kirkasta paikoin kokoontulewan äärettömän kansan paljouden istuimen ympärille. Nyt täytyi kaikkein nousta ylös, missä ikinä he

maanneet olivat. Silloin kuului fanjan seasta surkea ulina ja pauhina. Maa tärisi, taivaan voimattin vapisivat. Jumalattomat parkuivat surkeasti ja lauhistuivat, kuin heidän täytyi astua vanhurskaan Jumalan kasvojen eteen. He koettivat etsiä piilopaikkaa, jossa he olisivat voineet lymytä vanhurskaan kasvoja; mutta maa ei woinut heitä poweensa kätkeä; ei merikään woinut heitä peittää. Sitten näin minä eroitettawan heitä lahteen joukkoon, toiset oikealle ja toiset wasemmalle puolelle. Siinä täytyi erota puolison puolijosta, lapsen wanhemmistaan ja wanhempain lapsistaan. Minä näin kuinka hartaasti silloin jumalaton wanhin rukoili edes sen wertaa armoa, että hän olisi saanut wiimeisen kerran mennä jumolisen lapsensa laulaan, mutta ei hänen sallittu sitäkään enään tehdä. Samoin rukoili jumalaton lapsi, että olisi saanut edes kerran vielä syleillä jumalista wanhinta, waan se oli turhaa. Heille sanottiin: „te olette maailmassa ylönkatjoneet ja pilkanneet wanhurskaita; nyt täytyy teidän itsenne tulla pilkatuksi ja ylönkatjotuksi“.

Sitten näin minä kuinka niitten, jotka

wasemmalla puolella olivat, tähtjivät itsein ja parvien seurata pahoja henkiä, jotka heitä hirmuifilla mitsoilla ajoivat edellänsä helwettiin.

Mutta ne, jotka oikealla puolella olivat saivat mennä suureen, loistawaisen enfelein joukon seurassa sijalle taimaan kaupunkiin.

Mutta minä en saanut kumppaakaan tuomiota, waan sain seurata heidän jälessään katsomaan sitä kaupunkia. Siinä näin minä wanhurskasten kunnian, kuinka he olivat kirkaat, ihanat ja loistawat; heidän äänenäkin oli niin sanomattoman suloinen, jota en voi mihinkään merrata. Siellä he lauloimat enfelein kanssa suloisia lauluja. Ja itse tämä kaupunki oli niin sanomattoman ihana, ettei minun ajatukseksi sitä kumata voi. Ei siellä kuulunut enään walituswirsiä, murhetta eikä khyneleitä, waan he weisajiwat laffaamatta ijäistä ylistystä.

Tästä ihanuudesta huifeni minun filmäni ja hämmästyksestä kaaduin minä maahan. Silloin Karitsa, itse Kunnian Kuningas, tuli minun tyköni ja sanoi: „älä pelkää pieni ystäväni!“ Sitten antoi hän minulle yhden kirjan,

joka oli firjoitettu kultaisilla kirjaimilla ja läski
minun vielä vähäki aikaa mennä maan päälle
saarnaamaan rauhan ewankeliumia — ja silloin
minä myös heräsin. —

Tähtimaine.

Sinä, jonka käsiin nämät lehdet ovat joutuneet, millä mielellä olet näitä luenut? Ajattele kuitenkin missä tilassa olet sinä sielusi suhteen, oletko maeltamassa sillä kaidalla tiellä Herramme Jesuksen armon ja rakkauden tuntemisessa. Jos et ole, niin seisahdu jo ajattelemaan, kuinka rakkaudesta palava on Herran Jesuksen sydän kaikkia langenneita Matamin lapsia kohtaan; sillä ei Hänen rakkautensa sitä salli, että yksikään sielu kadotukseen joutuisi, vaan että hän täänthyisi ja parannuksen tekisi.

7/10 - 35 - 1. -
Mesonen K9
Isak Jusin'in

Kustannusliike

ja

Kirjakauppa

Tampereella,

on paikka, jonka jokainen kirjojen ja paperitavaroiden myyjä tietää olevan halpahintaisimman.

Toisa ei sitä uskoisi, pyytäköön hintaluettelon, mikä ilmaiseksi lähetetään.

Tampereella 1903.

Kustannus ja Kirjapaino O. S. Sammon kirjapainossa.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto